

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 º
Estranger. 18 º

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

¡VICTORIA!

¿Qué tal? ¿Qué 'ls deyam?

Havia de ser y ha sigut: la cosa era matemática. La República havia de triuñar á Fransa y ha triuñfat.

Per are s' ha demostrat:

Que las ideas liberals no están renyidas ab la sensatés, ab la moderació, ab la prudencia.

Que las ideas liberals sensatas, moderadas, prudentes, com que forman la felicitat del poble, s' infiltran fácilment en la majoría del país.

Y que quan están infiltradas en lo país, no hi ha poder sobre la terra que puga contrarestarlas.

¡Quina llisós més eloqüent, més memorable, més digne de grabarse en lo cor de tots los demócratas!

*

Davant de l' actitut serena, tranquila é imponent de la majoría de la Cámara, s' han estrellat todas las cábalas reaccionarias.

Han hagut de callar los qui deyan que anirian fins al cap-de-vall.

Han hagut de baixá 'l cap los que cridavan «Si vosaltres teniu los vots, nosaltres tenim las bayonetas.»

Y 'l capitost de tots aquests deliris, humilment ha hagut de capitular, com ja havia capitulat á Sedan; ha hagut de compareixe humil davant de la Assamblea amenassada, y entonar compunjit la pecadora.

*

Lo Mariscal ha hagut de confessar tot lo contrari de lo que havia dit y sostingut fins are. Ha hagut de regoneixe que 'l 16 de maig fou un disbarat: que la política de resistencia era un atropello: que la prosperitat de la Fransa depenia principalment de donar á la Fransa lo que la Fransa reclama.

Desde que 'l mon es mon, no s' ha sentit may una palinodia més solemne.

Y en tant s' ha nombrat un ministeri de l' esquerra; y en tant se tó la seguretad de que l' Assamblea no tornarà á ser disolta; y 'ls funcionarios destituhits pels autors del 16 de maig, á fornadas tornan al seu puesto; y davant d' aquest acte de justicia la nació respira.

Si, porque ha arribat l' hora de demostrarse lo poder d' aquestas institucions que tantas probas han resistit.

Ha arribat l' hora de que la Fransa siga felis per las sèvas propias virtuts.

*

Alguns diuben:

—¿Y 'l Mariscal? Lo Mariscal continua, y 'l Mariscal havia de caure.

Deixénlo ¿Qui 's recorda de un home, quan s' ha salvat una idea?

La ley l' autorisa per ocupar la presidencia de la República fins al any 1880, y no han de ser los republicans los qui faltin á la ley per res del mon.

La prudencia aconsellava desarmarlo, y 'l Mariscal queda desarmat. D' aquí en avant *presidirá; pero no gobernará.*

Amparat en la ley vol sostenirse: que 's sostinga mentres puga, que prou feynas tindrà si ha de resistir los furiosos atachs que l' hi dirigeixen aquells que abir l' halagavan y 'l duyan per la pendent de la violencia.

Los republicans coronarán dignament la seva conducta deixantlo estar, no recordantse d' ell.

Mes val que quedi pels reaccionaris la gloria de fer llenya en aquest *arbre mort.*

Ningú hi perdrá mes que l' arbre y 'ls llenyaters.

P. K.

UN SOMNI.

¡Era 'l 23 de Deseembre!

Jo soch un home de conciencia estreta, rígida, incorruptible. La gloria de cumplir ab mon deber, val per mí tant com la gloria del cel. No hi ha res al mon que 'm satisfiassa tant.

Desampenyaba 'l càrrech de jutje de primera instancia de un dels mes importants districtes de Madrid.

*

Feya pochos dias que un ministre havia publicat una circular, condemnant ab energia un vici social, causa de la ruina y la desgracia de un gran número de familias, lo fatal vici del joch.

«Lo joch será perseguit y castigat pels tribunals ordinarios. Los jutjes quedan encarregats de aplicar la ley als jugadors. Las autoritats civils prestarán á la magistratura tots los auxilios que reclami pera 'l bon cumpliment del seu encarrech.»

Tal era l' esperit de la circular.

Ja era hora.

Lo disposició del ministre no podia venir mes á temps.

*

Jo tenia noticia de que s' anava á constituir una banca en gran escala; á repartir entre uns pochos las postas fetas per un gran número de viciosos, deduhit un tant per cent considerable pèl banquer, autor de la jugada.

Era 'l 23 de Deseembre. No hi havia que perdre temps.

Un ofici dirigit al gobernador de la provincia féu que 's posés á las mévas ordres una secció numerosa de forsa d' ordre públich. Al frente d' ells, y després de haverlos exigit una obediencia cega á la meva autoritat, encamino mos passos al siti del escándol.

Hi arribo en lo moment precís en que 'l joch anava á comensar.

M' adelanto y exclamo:

—En nom de la ley, dónguinse presos tots los presents.

Asombro general. Alguns, passat lo primer moment, prenen la cosa per una broma, y tractan de continuar. A un 'ordre méva 'ls guardas los lligan cotze per cotze y seguits dels altres, los portan al *Saladero.*

Decomiso 'ls objectes existents.

Un bombo plé de números; listas preparadas per notar los afortunats que sortissen, prospectes y altres documents...

¡Y quins documents!... Ab ells ne tinch prou per instruir lo degut sumari, y posar presos á la meytat dels espanyols, inclús al ministeri, inclús á l' autor de la famosa circular; als uns com á jugadors, als altres com á banquers.

Comenso á treballar rodejat d' escribans...

Y en lo moment en que dicto l' ordre de preso contra elevadíssimas personas, s' obra violentament la porta del meu despaig, y penetran en actitut agressiva aquells mateixos guardas d' ordre públich que pocas horas avants me secundavan.

L' inspector que 'ls mana s' adelanta y exclama:

—Senyor jutje, tenim ordre de posarlo prés...

—¿Per quin motiu?

—Per haver interromput l' estracció de la loteria de Nadal.

—No, responch ab energia, si acás per haver cumplert ab mon deber, per no haver permés que 'l qui dicta la ley siga el primer de faltá á n' ella; per haver tingut lo valor cívich suficiente de no vacilar devant de la obligació que m' imposa 'l càrrech que desempenyo. Anem, y siga Espanya y 'l mon enter lo jutje dels meus actes.

*

Naturalment. Vaig acalorar-me de tal manera al veure que per la porta mateixa en que jo entrava al *Saladero* 'n sortian los presos que jo hi havia fet portar pochos moments antes, que en un raptó de indignació... vaig despertarme.

Ho sento per diversos motius:

1er: Per veure que hauria estat de mí.

2º: Per llegir lo parer de la premsa estrangera sobre 'l meu modo de obrar.

Y finalment: Per saber al cap de avall qui hauria pogut més, si un delicté penat pèl Códich penal ó un jutje decidit á castigarlo ab aquella severa inflexibilitat de la justicia.

*

¿No hi haurá may á Espanya cap jutje que despert tinga aquets mateixos gustos que jo vaig tenir en somnis?

J. R. y R.

Després de la rendició de Plewna, la Turquía está perduda.

¡Mal enguanyat heroisme pèl trist resultat que se l' hi espera!

Las naciones europeas, inclús Inglaterra, miran la pluja de balas, com si cayguessen gotas.

La Servia, la Grecia y otras naciones microscópicas, que fins are tenian la qua entre las cammas, s' aixecan en contra de Turquía.

Tot induheix á creure que será desmembrada.

—Las naciones deya un metje, son com los ho-

mes. Quan moren al hospital, cap á la taula de dissecció y allí 'n fan trossos.
La Turquia mor' al hospital.

Desde la trona un capellá de Girona, dias en-darrera vá desarrollar lo tema següent:
«Lliberal y home de bè, no pot sè.»

Anyadí aquest predicador que ningú está obligat á obehir als governs que permeten la llibertat de cultos.

Que no permetin la llibertat de cultos, aixó nó.

Pero la *licencia* de insultar desde la trona, aixó sí que s' ha de permetre.

Llegueixó en un periódich:

«Es molt difícil l' inteligencia entre 'ls moderats.»

¿Difficil ó escassa?

Diu que 's preparan per anar á Madrid comissions de varias provincias ab los *trajes* característichs del sèu país respectiu.

De lo cual se deduheix que no formarán part de aquestas comissions ni tenedors de la deuda, ni mestres d' estudi, ni contribuents.

Aquestes comensan per no tenir camisa.

Un conservador deya:

—Entre mitj de tot consola lo que ha passat á Fransa, al veure tanta sensatés. Aquí, ab la meytat de lo que allà ha succehit, ja hauriam anat á tiros.

Un demócrata l' hi contestava:

—«Efectivament, si aquí las eleccions haguessen donat lo resultat d' allà, los conservadors avants de acatar lo fallo del país, de primer haurian proclamat al moro Muza.»

Paraulas de un periódich conservador:

«En vista del sesgo que ha prés la política francesa, en Cánovas está en lo deber de mantenirse en lo lloch que ocupa.»

Ah sí, perquè si la política francesa hagués arribat á pendre un altre sesgo, en Cánovas saltaria ¿veritat?

En Cánovas no 's mou, ni davant de la *trama* de Gracia.

Frasses que arrepleguém en las cartas del corresponsal que 'l *Brusi* tè á Paris.

«Lo pobre Mariscal Mac-Mahon...» ¡Ay infelís!

«Lo Mariscal Mac-Mahon que ha tingut mes de un moment de *desaliento*... al ultim s' ha resignat y ha begut lo calze fins á las *heces*.» Ell ray que menja bè.

«Lo Mariscal per are es un *rehen*, en tant que arriba l' hora de ser la víctima.»

«La veritat es que un mariscal de Fransa, célebre per la seva bravura personal hauria pogut acabar de una manera més digna de la seva espasa y del sèu honor.»

Vaya un corresponsal més terne.

«Que 'n donaria de cops ab la llengua, sobre tot si tocavan á xuclá carmel-los.»

Judici de la premsa bonapartista y legitimista sobre 'l mensatge del Mariscal:

L' *Ordre* (bonapartista). «No l' hi dirém traïdó ni perjur: lo compadeixém simplement.»

L' *Univers* (legitimista). «S' ha resolt la crisis y comensa 'l desastre. Lo Mariscal s' ha rendit al mateix temps que Plewna: s' ha rendit á discreció. L' enemich s' ho emporta tot.»

Lo *Pays*: «Desitjem que 'l cástich no vinga massa aviat, ni siga massa sangrent.»

Lo *XIX Siècle*: «Alhí 13 de desembre, 'l Mariscal Mac-Mahon seguint l' exemple de un rey merovingi de xistosa memoria, vá posarse 'l vestit al revés.—Persistim en creure que Mac-Mahon no ha nascut per manarnos ni nosaltres per obehir-lo.»

Lo *Paris journal*: «Aixó 'ns recorda 'l *felicitá* que en altre temps cantavan á coro al final de totas las óperas italianas.—Una nova era de prosperitat! diu lo Mensatge. Aixó es trist, sense ser formal.»

Paraulas del pinxo Cassagnac.

«Ja no 'ns queda mes remey que ananse'n ab una esponja á la má y recorre tots los pobles de Fransa á fí de esborrar de totas las cantonadas las solemnes promesas qu' encare hi están fixadas. Y quan los pagesos, que tant estiman al honorat soldat y que tanta confiança tenian posada en sa paraula, vingan y 'ns preguntin:—¿Qué ha passat?—Ha mort, los con-

testarém ab pena: s' ha perdut la seva leal espasa, no 'ns queda mes que la vaina.»

Realment no 'ls queda mes que la vaina.

Paraulas del energúmeno Veillot:

«Osman al menos, encare que privat de recursos ha fet una tentativa heróica, y f'erit ab gloria ha caigut de caball: al mateix temps que sa espasa queya desmantelada la muralla; y 'l vencedor l' hi ha tornat l' espasa respectuosament. Al nostre Mariscal l' han cullit en un saló, entremitj de sa guarnició casi intacta. Ja no l' hi tornarán la espasa, porque no la duya á la má, sino á la vaina.»

¡Vaya una afició á la vaina que tenen aquesta gent!

Lo corresponsal del *Brusi*, esclama:

«¡Y no obstant, la Bolsa pujal... Aixó es l' ideal de l' incoherencia y 'l deliri del materialisme.»

Alto señor corresponsal. Segons en Mañó la Bolsa es lo termómetro de l' opinió pública.

L' aplaudit actor Sr. Fontova, lo dia del sèu benefici obsequiá als concurrents al teatro ab un almanach plé de anuncis y treballs de xispa. En las cubertas hi figura un retrato molt exacte del beneficiat!

Lo conegut editor Sr. Oliveras continua publicant los episodis de la guerra-civil:

L' última obra de la colecció s' titula «La heróica Cervera» y es una pintura de la gloriosa defensa de aquella ciutat contra 'ls caristas escrita per D. Pere Aguilera Solsona.

Se ven á ca 'n Lopez.

Los *Debates*, periódich de Madrid, demana que hi haja toros.

¿Encara no tenim prou *cullidas*, ab lo fiscal de imprenta?

Lo bisbe de Orleans no va voler assistir á la sessió del Senat en que per primer cop s' hi presentava 'l ministeri y exclama:

«Me causa repugnancia y 'm falta valor per assistiri.»

Pendre una copeta de ví de dir missa, y pit al aygua.

Lo que mes destarota als neos francesos es que Mr. Waddington siga ministre de negocis estrangers.

Mr. Waddington es protestant.

«Figúrinse quin pape farà la Fransa, dihuen, quan se mori 'l Papa y se 'n haja d' elegir un' altre.»

Verdaderament lo protestant Mr. Waddington no es capás de sacrificar la Fransa en una intriga de sagristia.

Lo Sr. Moyano es l' únich moderat, que segons sembla, farà la contra al casament del rey.

L' último *Abencerraggio*.

A temps á venir no l' hi fallará un mestre Pedrell, que 'n fassa un' ópera.

LA CANSÓ DEL EMPLEAT.

Vaji la pátria bè ó mal, siga Espanya rica ó pobra, qui com jo del Estat cobra, cada dia fa Nadal.

Repapat en la oficina visch tant felís y tranquil, que jo crech que ni en Retschil te una vida mes divina.

Solian di antiguament «del treball surt lo descans.» Pot ser si qu' era aixó avans, pero avuy es diferent.

Avuy, segons jo diseuro, lo refran s' ha cambiat: «lo descans es sé empleat, y qui treballa es un burro.»

Y aixís, vaji tot bè ó mal, siga 'l país rich ó pobra, qui logra un empleu y cobra, cada dia fa Nadal.

¿Qué 'n tréu lo ximplet que frisa treballant istiu é hivern, si despres li ve 'l govern y 'l deixa sense camisa?

Veyéu si no val molt més passá 'l temps en un silló, tenint per tota missió, menjar, beure y no fer res.

¡Qué 'm cridan gandull! Avant, ¡Qué 'm diuhen soch una plaga! No 'n faig eas, cobre la paga y vaig menjant y callant Qu' encare que tot vagi mal, y la pátria siga pobra, qui com jo del Estat cobra, cada dia fa Nadal.

¡Veyéu que m' importa á mí que no hi haji llibertat, ni que 'm posin al costat á un cabecilla carlí!

Que 'l govern no fa res bè,... que balda á contribucions,... que ne vol pagá 'ls cupons,... ¡Veyéu jo que n' haig de fè!

Mentres tant que al cap del més no 'm fassa falta 'l méu sou, com que tot aixó no 'm cou, ben net, á mí no 'm fa res.

Pues marxém bè, ó marxém mal, siga 'l país rich ó pobra, qui del presupuesto cobra, cada dia fa Nadal.

Vés á n' á mí que m' importa que plori la gent del camp,... que l' obrer mori de fam,... que 'ls tallers tanquia la porta...

Vés á mí que se m' endona que 'l poble no tingui pa, si jo, sense may sembrá tinch sempre cullit bona.

Tant si hi ha treball com no, rigui ó renegui 'l país, fumo, canto, soch felís y menjo sempre turró.

Y en mitj de la bacanal que á Espanya fa tornar pobra, demostro que aquell que cobra, cada dia fa Nadal.

C. Gumá.

Lo president Mac-Mahon en realitat ja no es tal president.

En la lutxa que ha sostingut contra 'l país ha perdut la *i* y la *dent*.

S' ha quedat *prés*.

Prés dels republicans.

S' ha descubert á las Provincias Vascongadas una gran fábrica de moneda falsa.

Y encare dirán que l' industria está perduda. Ja 'u veuhen, cada dia, fábricas novas.

Un comerciant:

—«Aném mals, no 's ven res: de continuar aixís nos veurém en un embull.»

Un advoeat:

—«Dihuen que aném mals, mentida. Entre ahir y avuy he tingut set quiebras.»

Lo *Journal des Debats* voldria que 's nembres Papa al cardenal Manning.

Lo qu' es jo no hi tinch cap inconvenient.

Que *papi*.

Ideal dels conservadors:

Acabar per que en lo país no hi haja altre partit, ni altre govern que 'l sèu.

Fer com aquell fart del quènto que 's vá regalar ab un gall per dinar, menjantse 'l tot enter, sense deixar mes que 'ls osses en un recó de plat.

—¿Y donchs quans eran á la taula? vá preguntarli un amich al veure aquella destrossa.

—Bram dos, jo y 'l gall.

Naturalment, lo gall dels conservadors, es lo país.

Un periódich centralista diu que 'ls ministrals son *Convidats de Pedra*.

Donchs miri, home, per ser de pedra, aquets convidats endrapan mes que si fossen de carn.

A Alemanya fan flassadas de suro.

Si equi hi hagués flassadas d' aquestas jo me 'n faria un traje.

Y diria á n' en Cánovas:

—Aca pega tant com vulgas.

Entre *estas*:

—¿No s' que 'l Foment de la producció nacional s' ha passat lo *Gavilan* á casa?

—Está bé. Ja que no fomenta la cria de coloms, que fomenta la de gavilans.

Felicitacion

Quan delicia verdadera
por sin ans disfrutat
las Pasquas de Navidad
que os felicitu sin sin sera

En la cerveseria:
Home, tu que coneixes l'inglés; qué 's diu pòrtim *un sandwiche* ó *una sandwiche*?
—No' u sè noy, perque jo sempre comenso per demanarne dos.

Un subjecte pregunta á una lletera:
—¿A quan venéu la llet mestressa?
—A quatre quartos lo patricó.
—Es per un malalt.
—Si es per un malalt se 'n farà á cinch.
—Está bè: mentres siga llet bèn pura...
—Havent de ser pura se 'n farà á sis.
—Bueno, demá enviaré la criada á casa sèva á buscarla.
—Si vè la criada se 'n farà á set.
—Pero tenen de munyirla al sèu davant...
—No hi ha cap inconvenient; pero d' aquest modo se 'n farà á vuit.
Lo parroquiá cremat:
—Vaji al diable.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Pepet Tranquil, J. V. Domingo de Tortosa, Sabata y Moratilla.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Dofrosa Marai, Retratista, Jan Pistrachs, J. Xarrapeta, F. Graner, Coll y Punys, Noy Maco, J. M. M., Pere Miqueta, Barretina Vermella, J. Recasens, H. M. Atmitiam, Guard y Ola, Un Urgellés, Oncle dels Autors y un tronera.
Ciudadá Canari: Insertarem lo trenca-closcas.—Moratilla y Sabata: Fora de las xaradas no hi ha res mes que 'ns complagui.—J. V. Domingo de Tortosa: Insertarem la mudansa y 'l triangul.—Pepet tranquil: Idem lo trenca-caps.—Ex-Bolea núm. 7: Arreglarém una cantarella.—Margari-deta Carbonera: ¿Qué s' ha robellat? Cregui que lo que 'ns envia avuy es molt inferior á lo que 'ns enviava avants, y á lo que per punt tornaré á enviarlos.—Boixompifaig: La poesia de vostè l' hem rebuda tart per insertarla: es ademés poch nova.—T. Mención: Hi anirà 'l trenca-closcas.—R. Cervelló: Publicarém un geroglifich.—Sis germanas inglesas: Hi anirà la mudansa y 'l trenca-closcas.—B. B. y R.: Publicarém una cantarella y 'l problema.—M. de Cabrera: Insertarem lo trenca-closcas.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—A-ma-dev.
- ID. 2.—Ja-qué.
- ENDAVINALLA.—Esperit.
- TRENCA-CLOSCAS. F agot
Vio L í
Contrab A ix
Bat U ta
T rompa
Pi A no
- SINONIMIA.—Dev.
- TRIÀNGUL. MARSAL
MARSÁ
MARS
MAR
MA
M
- GEROGLIFICH.—Un per un punt entre un parent té sis plets.
Totas las solucions no las ha endavinadas ningú; 6, Col y Flor; 5, Cascante y B. J. M.; 4, Ora-pro-nobis y Salvador Miarons, 3, Ex-Bolea núm. 7; y 1 no més Retratista y Un trempat.

I.
Un *prima-dos-tres* jugava al monte y per cert tallava. Tirá un *hu* y després un *dos*. Y un altre *tot* que allí estava copá, guanyá y digué:—Adios.
R. CERVELLÓ.

II.
—¿Sabs *total* que aquest *hu-dos* sembla qu' es un xich massa *hu*?
—També es molt *dos*, y á ningú l' hi faig bon pès com á vos.
PAU RONDA.

ENDAVINALLA.
Quan só dona com las altrás. res de particular tinch; en cambi quan no soch dona me llevo molt dematí, cada dia ans que 'l sol surti

quan se va fonent la nit...
Apa, lleva't d' hora y búscam y 'm trobarás desseguít.

M. L.

ANAGRAMA.

Si 'l *tot* bè manejas, te 'n vas al billar, te treus lo *tot* prompte posante á juzar.
Si *tot* sabs las bolas y á tu 't *tot* la sort, á aquells que ab tu juguin los pots doná un *tot*.
Tinch quatre lletas no més y cinch tots que fan lo pès.

B. B. y R.

ESCALA.

. a .
. a .
. a .
. a .
. a .

Omplir aquests piehs ab consonants, de modo que cada ratlla tant horizontal com verticalment tinga significat.

PIM PAM.

MUDANSA.

Si de una *tot* te curaves me vares prometre, nina, dar-me aquella *tot* tant fina que á la *tot* l' altr' any portavas.
Bona *tot* de tú hi ha Agnés jo no hi promés poch ni mica, si es que vols anar bonica, *tot* y treballa un xich més.
Apa noy, *tot* bèn bè caps y 'm podras trobar si 'n sabs.

DOS PELONS DE VILASAR.

TRENCA-CLOSCAS.

Búrgos, Pamplona, Monreal, Alcántara, Granada, Aranjuez, Madrid, Guadalajara, Orihuea.
Posar aquests noms en filera, de modo que las lletas que contenen formin lo nom de un regne estranger.

SIS GERMANAS INGLESAS.

INTERESSANT.

À la major brevetat sortirà l'

Vuyt planas de intencionadas caricaturas, tiradas á la litografia y dibuixadas per lo dibuixant de la *Campana* D. Apeles Mestres, que ja saben qu' es un minyó aixerit;

Y altres vuit planas de text, degut á las plomas de D. Serafi Pitarra, Eduart Vidal Valenciano, Conrat Roure, Joaquín M. Bartrina, Joseph M. Lassarte, Apeles Mestres, J. Roca y Roca y altres coneguts escriptors;

Dibuixos y text interessants y alusius á política, costums, cosas que han passat durant l' any, etc., etc.

Tamanyo casi fòleo, paper magnífich. Preu: 1 RAPEL PER TOT ARRÉU.
S' está fent la tirada, y de totas maneras avants de que acabi l' any sortirà.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Paraulas antigüas de Mac-Mahon:

«Aniré fins al cap-de-vall»
Efectivament s' ha quedat á mitj-camí.
«Mantindrè als funcionaris.»
Si no tenen res mes per menjar, no n' anirán poch de tips!..
«Avants de cridar á la esquerra, dimitiré.»
Ja 's veu.

Paraula actual del Mariscal:
«Afartam y digam moro.»

Lo ministre d' Estat y l' embaixador de Fransa han firmat un tractat d' extradició.
¿Qué poden extreure de Fransa que 'ns convinga?
Veyam, esperém.

L' ajuntament de Madrid tracta de dotar á totas las criaturas que neixin lo dia 23 del próxim janer.

Un pare de familias deya:
—Aixó es mal fet: al ménos haguesin donat nou mesos de plasso!

Paraulas que s' atribuheixen al nostre general Pavia:
«En Mac-Mahon lo dia 15 de maig havia de haver fet lo que jo vaig fer lo dia 3 de janer.»
¡Y donchs que fá Sr. Pavia!
Homes com vostè, 'ls conservadors francesos los pagan á mil duros la tersa.

A última hora surt en Sagasta y declara que l' única constitució que fá 'l pès es la constitució de 1869, y qu' ell está disposat á defensarla.

En la reunió que van tenir los constitucionals, varen renovar la Junta directiva.

Entre altres fou elegit depositari un tal don Juan Casuso.

De modo que la senyora d' aquest depositari es la Casusa.

Y la flaca dels constitucionals també.

Un periódich neo *La Fé*, per fer la guerra á n' en Gambetta, diu en tó de burla qu' es borni.

Efectivament, tè un ull no mes; pero ab un ull hi véu mes que tots los neos ab dos.
La proba es que no 'ls deixa sossegar.

CANTARELLAS.

Has de tenir molt bon dot perquè jo 'm casi ab tú, nina; es clar, es precis que 'm paguis lo que 'm costas de botinas.

J. S.

Per ta ausencia ploro, nena, per ta ausencia ploro tant, que haig de posá'm babadero per no dú 'ls davants mullats.

P. LL. E.

Cada dia son tas cartas mes plenas de amor, Claudina; pero també son mes plenas de faltas de ortografia...

E. X.

Me deya la Margarida:
—Es avaro tant sens mida lo mèu conegut Miarons, que no ha donat en sa vida ni recados ni expressions.

F. P.

—Dèu lo guard' senyor Macari, —Ola, qué tal D. Baldiri, diu que vostè es propietari? Si, y en dirho no repari, tinch un niuxo al cementiri.

X.

De casa del senyó Fabra un llorito s' escapá y un vell pajés repará que 's posava dalt de un abra.
Hi pujá sens fer ramor per si agafarlo podia, y quan ja casi 'l tenia lo lloro diu:—Eh! traidor!

Y tot sufocat lo vell mentres arbre avall se 'n 'nava:
—Dispensi senyó, exclamava; jo 'm creya qu' era un aucell.

S.